

F U N G U S

OFFICIEEL ORGAAN VAN DE NEDERLANDSCHE MYCOLOGISCHE
VEREENIGING

**Het adres van den redacteur is na 15 Juli 1942:
Bergerweg 143, Alkmaar**

HET BOSCH VAN OOSTERHOUT, DE WOONPLAATS VAN VOLVARIA
LOVEIANA E.A.

Wanneer men een vijftal jaren heeft rondgezworven in een rijk natuurgebied zoals de omstreken van Nijmegen, is het dankbaar werk daarvan wat te vertellen. Ik durf dus Uwe aandacht te vragen voor een klein, maar interessant terrein van deze streek en wel het bosch behorende bij het landgoed Oosterhout. Dit bosch wordt gevormd door een complex van vijf gedeelten, liggende rondom het fraaie landhuis van Mr. C. G. W. H. Baron van Boetzelaer van Oosterhout. Het is gelegen aan den bandijk van de Waal, tusschen de spoorbrug van Nijmegen en het dorp Oosterhout. Het oude huis Oosterhout stond dicht aan de rivier, maar werd bij een doorbraak in 1812 verwoest. Na een tweede doorbraak in 1820, waarbij de twee groote en in ornithologisch opzicht rijke waterkolken ontstonden, werd de dijk binnenwaarts van deze kolken herlegd. De grondslag van het terrein was oorspronkelijk klei, doch deze werd door de overstroming met een laag zand van ongeveer 50 cm dikte bedekt. Om de waardevolle klei weer bloot te maken, werd de zandlaag later successievelijk afgegraven, doch niet overal en zoo staat één der jongere boschgedeelten, het zgn. sparrebosch met sparren nog op het zand. Het oudere boschgedeelte wordt gevormd door een prachtig bestand van loofhout, zware beuken, mooie eiken, een prachtige onderbegroeiing van dicht struweel en zelfs door een rijke bodem-flora, zoals wij die ook in onze binnenduïnbossen wel aantreffen. Ook de mycoflora doet daaraan vaak herinneren, want wij vinden er in het voorjaar, evenals in laatstgenoemde bosschen, op vele plaatsen Morieljes (de gewone *M. esculenta*, maar ook de Kapjesmorielje en Verpa's), Lepiota's (*L. acutesquamosa*, *L. Brebissonii*, enz.), *Marasmius confluens* en zelfs op één plekje Aardsterren (*Geaster triplex*).

De grondwaterstand is hoog door het kwelwater van de rivier, zoodat geheele stukken soms 's winters onder water staan. De vochtigheidsgraad is dus ook hoog, nog in de hand gewerkt door het schaduwrijke dichte houtbestand.

De tegenwoordige châtelaine, eene Amerikaansche van geboorte, heeft bij hare intrede op het Kasteel blijkbaar zéér zuiver gevoeld, dat het bosch niet als een akelig, keurig onderhouden park moest worden behandeld, doch als een mooi brokje natuur en heeft daarom een wel-

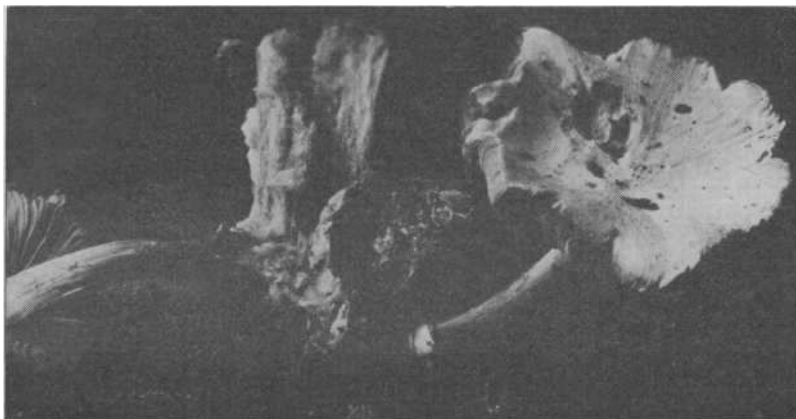
overwogen, beperkten onderhoudsdienst voorgeschreven. De paden zijn heerlijk groen bemost, het oude hout, dat niet hinderlijk is, wordt niet opgeruimd, er wordt weinig gehakt en gekapt. Alle voorwaarden voor een ongestoorde zwammengroei zijn dus vervuld en zoo is het verklaarbaar, dat op dit kleine, doch bijzondere terrein, een speurtocht altijd loonend is en men vaak met een interessante vondst huiswaarts keert. Het aantal soorten moge wellicht niet zoo groot zijn, doch de qualiteit en de uitbundigheid van het optreden van enkele soorten is zeker belangrijk. Ik heb bijv. gesloten heksenkringen van de Parasolzwam, de Nevelzwam, *Marasmius confluens*, *Clitocybe inversa* enz. aangetroffen, zooals ik nog nergens gezien heb. In het volle seizoen kan men zeker in eenige uren meer dan honderd soorten noteeren. In den loop van het jaar heeft men steeds gelegenheid om ongewone gasten te vinden. Behalve de reeds hierboven genoemde gewone duinverschijningen van de lente wil ik hier enige vondsten vermelden van zwammen, die wel is waar niet zeldzaam zijn, doch lang niet met elk seizoen worden gevonden. *Helvella elastica* in prachtexemplaren, *Helvella sulcata*, *Discina venosa*, variatie *reticulata*, een disco ter grootte van een schoteltje, *Bovista gigantea*, *In. asterospora*, *Inocybe margaritispora*, een *Inocybe* spec. (nog niet met zekerheid gedetermineerd) in gigas-vorm, hoog 15 cm met een steeldikte van 2 cm, *Inocybe eutheles* (Berk. & Br.) var. *pallidipes*, *Pol. fumosus* var. *fragrans* (Rea) met anijsreuk, *Pluteus semibulbosus* Lasch, *Psalliota sylvatica* (ook nog een duinverschijning), *Coll. tenacella* en *Coll. Conigena*, beide op sparrenkegels en buitengewoon talrijk is vooral de eerste. *Tubaria autochtona* Berk. & Br. onder meidoorns, *Coll. coracina* (1 enkel exemplaar), *Boletus pulverulentus* (vele exemplaren), in eikenbosch onder bramen. *Hygrophorus pustulatus*, *Ripartites tricholoma* (Fries ex. A. & S.) Karst bij Mar. *confluens*, *Deconica* spec., die ook nog niet is thuisgebracht in den Burg. stand, uitsluitend aan sparrentakjes.

Clavaria abietina Pers. = *Ram. ochracea-virens-Donk.*, *Lepiota seminuda* Lasch, *Psathyra conopilea* Fr., *Conocybe blattaria* Ricken enz.

Zoo kan men in dit oude bosch aan de Waal zijn speurzijn uitstekend bevredigen. Dit bleek weer opnieuw voor mij op een mooien October-dag van het jaar 1941, toen ik op Oosterhout een in Nederland tot dusver nog niet geregistreerde soort plukte en wel *Volvaria Loveiana* Bk. Ik moet dit meer in extenso beschrijven, daar U uit mijn rapport zult leeren, dat het plukken van elke onbekende zwam zéér voorzichtig dient te geschieden. Ik was op zoek met den ouden, prettigen jachtopziener de Kruyf, den bewaker van deze mooie oase in de Betuwsche klei. Wij vonden niet veel fungi, het was al laat in het seizoen. Hij wees mij echter een mooie, gesloten kring van nevelzwammen. Wij bewonderden zwiingend dit natuurtafereel, toen mijn aandacht getrokken werd door een drietal witte paddenstoelen onder een der nevelzwammen. In de meening, dat dit andere witte trechterzwammetjes waren, plukte ik achteloos twee van de drie om ze nader te bekijken. Hoe groot was echter mijn verbazing, toen ik ze als *Volvaria*'s herkende. Wat was ik lomp opgetreden! Toen werd de derde natuurlijk met de uiterste zorgvuldigheid met zijn omgeving losgemaakt, een speciale doos van de Kruyf's huis gehaald en het geheel keurig ingepakt. Het was echter nog niet tot mij doorgedrongen, dat ik de zeldzame *Volv. Loveiana* ontdekt had. Op

weg naar huis kwam het vermoeden bij mij op en thuis werd dit zekerheid, toen ik bemerkte, dat de zwam niet op een tusschenliggend stuk tak, doch op den voet van een nevelzwam was ontsproten. Het complex, voedsterzwam-tak-Volvaria, was gelukkig heelhuids overgekomen en U gelieve hierbij het contereitsel daarvan aan te treffen. (De nevelzwam werd zuinigheidshalve ingekort.)

De zwam voldeed geheel aan de goede beschrijving ervan in het prachtige werk van Konrad & Maublanc. Deze beschouwen ze als een ondersoort van *Volv. hypopithys* Fr. die op dennennaalden voorkomt; ze heet daarom nu *Volv. hypopithys* (Fries) Karsten subsp. *Loweana* (Berkeley). (Beginners laat u niet afschrikken! Dit is maar dikdoenerij.) Andere auteurs hebben er steeds een aparte soort in gezien, wat ik

foto Schweers

Volvaria Loveiana Bk. op den voet van een Nevelzwam

ook aannemelijk vind, omdat de sporen in vorm zéér afwijken van de sporen van *Volv. hypopithys*, zooals K. & M. zelf aangeven.

Het is een echte Volvaria: wit, kleverig, met voetscheede (of Volva) en breede, rose plaatjes. De vaak afgebeelde klassieke groeiwijze is die, waarbij deze parasiet groeit boven op den hoed der nevelzwammen. Was dit het geval geweest, dan had ik dezen vreemdsoortigen sinjeur wel direct herkend. Ik hoop nog eens op Oosterhout deze zeldzame zwam als dakbewoner aan te treffen.

Onze eminente oud-voorzitter en eerelid wijlen Dr. Meulenhoff heeft in dit orgaan (1934, no. 5—6) na het vinden van *Leptonia parasitica* Quélet op Elfenbankjes de zeven meest bekende zwam-parasitaire zwammen gememoreerd. Het zijn de beide *Nyctalis*-soorten (*asterospora* en *parasitica*), *Collybia tuberosa*, *Bol. parasiticus*, *Leptonia parasitica* (= *Claudopus subdepluens* Fitzpatrick), *Stropharia epimyces*¹⁾ (eene Amerikaansche soort op *Coprinus comatus-atramentarius*, die

¹⁾ Ook deze soort is reeds in een publicatie van het Rijksherbarium geregistreerd voor de Nederl. mycoflora. Leg. L. van der Slik te Staelduinen (Z.H.) 1933.

nog nooit in Europa is gevonden) en *Volvaria Loveiana*. Laatstgenoemde soort was tot dusver sporadisch gesignaleerd in Engeland, Frankrijk, Duitsland, Canada en de Ver. Staten. Meulenhoff merkte reeds op: „ongetwijfeld zal de mogelijkheid bestaan de *Volv. Lov.* ook hier aan te treffen” en heeft hieromtrent blijkbaar een juist voorgevoel gehad.

In tweeledig verband moet ik nog vermelden, dat ik ook op Oosterhout eenige jaren geleden nog een parasiet op zwammen heb geplukt, nl. *Pleurotus septicus* en wel op Elfenbankjes (in groote exemplaren). Deze soort komt echter slechts bij uitzondering op zwammen voor (vermeld door Rea en Pilat).

Het voorkomen van *Volv. Loveiana* behoort m.i. met het weder opbloeien van *Clathrus cancellatus* en met het fructitatief voorkomen van *Polyporus tuberaster* in ons kwalitatief rijke zwammenlandje tot de markante bijzonderheden van het mycologisch seizoen 1941.

Nijmegen.

SCHWEERS.

TWEE INOCYBE'S

De fijne pentekeningen van collega Middelhoek beelden hier twee soorten af van dat lastige geslacht, waar men zonder microscoop niet

veel van maken kan. Maar ook met behulp van het microscoop blijven er genoeg puzzle's over. Grotendeels zijn deze vermoedelijk te wijten aan de sterke variabiliteit der soorten, waardoor deze in veel gevallen in elkaar over schijnen te lopen. Nu staan de *Inocybe*'s daarin allerminst alleen, we denken b.v. aan de *Russula*'s. Evenwel kunnen we toch tegenwoordig in de meeste gevallen tot een bij benadering juiste diagnose komen. Over het meer of minder voorkomen van veel soorten in ons land weten we nog weinig af, daarvoor is er nog te weinig onderzocht. Wat de oudere data betreft, hieraan hebben we niet zo veel als in andere gevallen, daar de nieuwere bewerkingen van het geslacht veel andere namen en opvattingen tot gevolg hadden en omdat men met reden twijfelen mag aan de juistheid van veel vroegere determinaties, welke veelal geschieden zonder inachtneming van een aantal kenmerken, welke nu als doorslaggevend beschouwd worden. In de

Mededelingen XIV (1925) heeft K. Boedijn een overzicht gegeven van de hem bekende nederl. *Inocybe*'s. En met de bekende moderne werken en niet te vergeten de uitvoerige monografie van Heim: „Le genre *Inocybe*” kunnen we de studie van deze groep beginnen.

De eerste afgebeelde soort stelt dan voor een rijkelijk fors exemplaar van *Inocybe pallidipes* Ell. et Ev. volgens Lange. *Inocybe pallidipes* sensu Heim is heel wat anders. De hoed is muisgrijs, een tamelijk duidelijk differentiaal-kenmerk. De steel lichtgrijs. Lamellen eerst bleek, later donker kaneelbruin. De hoed is eerst bedekt met witte vlokken, welke later verdwijnen en de weinig of niet gebarsten, vooral aan de rand met fijne slierten bedekte hoedoppervlakte bloot geven. Naast de cystiden (50—70 μ), vinden we nog blaasvormige, naar beneden versmalde ($\pm$ peervormige) randcellen $\pm$ 20 μ lang. Cystiden rijkelijk aan vlakke en snede.

Sporen met steeltje (apiculées) 7—10/4—5,5 μ . Veel vaker voorkomend is *Inocybe lucifuga*, onder dennen en grassen, waarvan een goede beschrijving en matige afbeelding te vinden is in Konrad et Maublanc (pl. 99). Stomp-bultig, om de bult schubbig, naar de rand sterk vezelig. Kleur bleek okerachtig tot olijkleurig. Steel vrijwel wit, poederig. Ik vond een ex. met sterke „odeur spermatique” en onderaan in de steel sterk bruin verkleurend, wat beide niet „mag”. Lamellen eerst bleekgeel, later bleek olijkleurig. Cystiden aan vlakke en snede 40—70/12—14 μ (Boedijn beeldt veel bredere af), ook hier randcellen in groot aantal 24—30/12, sporen 8—11/5—6.

Amersfoort.

A. F. M. REIJNDERS.

HERINNERINGEN AAN ENKELE VACANTIEDAGEN TE DENEKAMP DOORGEBRACHT

Belast en beladen kwamen we omstreeks den twintigsten Augustus van het vorig jaar te Denekamp aan. Terwijl vrouw en zoonlief de meer profane zaken torsten, het tot het uiterste gecompriëerde en gerantsoeneerde reisgoed, zwoegde schrijver dezes onder het gewicht van een microscoop en een koffer met mycologische boeken volgepakt. Wat was dat vroeger alles gemakkelijk en eenvoudig! De bagageruimte van de auto leverde een bergplaats van haast onbeperkte capaciteit, een druk op den starter was slechts noodig, en de vacantiereis had een aanvang genomen...

Reeds spoedig was het „laboratorium” ingericht en konden de eerste verkenningen beginnen. In plaats echter van in chronologische volgorde U een verslag van onze tochten voor te zetten, zal ik liever trachten enkele algemeene indrukken weer te geven van deze laatste Augustusdagen. Overigens mag ik niet nalaten te erkennen, dat een groote voorraad gedroogd Twentsch materiaal zich nog onaangetast „in het archief” bevindt, zoodat het zelfs niet mogelijk zou zijn een volledig verslag van alle gevonden rariteiten te geven.

Over gebrek aan regen hadden we niet te klagen, zoodat de fungi zich niet onbetuigd lieten. De opbloei had echter nog een echt zomersch karakter. Veel *Russula*'s, wat Amanieten, *Inocyben*, *Lactarii*, *Boleten*, de kleine weide- en mestzwammetjes, en verder van alles een voor

proefje van wat de overdadigheid van een rijke herfst in overvloed vermag te schenken.

Het belangrijkste materiaal verschaften wel de *Russula*'s. Het deed me genoeg *R. betulina* ook hier weer in grooten getale aan te treffen, en ik raad U aan óók rond Uw woonplaats eens naar deze berkenspecialist uit te kijken. Het wordt tijd, dat ieder lezer van *Fungus* deze soort, even zoo goed als het fopzwammetje, *Boletus edulis* en andere beroemdheden, leert kennen. Een korte beschrijving gaf ik al eens in het Meinummer van '41. *R. vesca* en *Velenovskyi* waren ook uiterst algemeen en soms zelfs vrij moeilijk van elkaar te onderscheiden. Zoo volgens 't boekje zijn er verschilpunten genoeg, doch de natuur houdt zich nu eenmaal niet steeds aan door menschen opgestelde regels. Ten slotte echter kan het verschil in sporenkleur hier steeds een definitieve oplossing brengen, daar de eerste witte en de tweede, ondanks de vaak lang witgekleurd blijvende lamellen, lichtgele sporen uitstrooit. Het genoegelijke en het aardige van die *Russula*'s vind ik, dat bijkans ieder exemplaar ook een *individu* is, met zijn eigen trekken en hebbelikheden. Ieder exemplaar eischt een zorgvuldig opgesteld differentieel-diagnostisch strikwerk, en men wordt vaak gedwongen zich verschilpunten te realiseeren tusschen soorten, van welke men nimmer vermoed had, dat de mogelijkheid van een verwarring zou kunnen bestaan. Tusschen Denekamp en de Dinkel trof ik op meerdere plaatsen *R. exalbicans* aan, terwijl *R. claroflava* zelfs vlak bij Museum „Natura Docet" op een vochtig terrein in enkele exemplaren groeide. Het schijnt, dat deze laatste soort en *R. lutea* vaak met elkaar verward worden. Als men twijfelt kan ook hier weer het opgevangen sporestof uitkomst brengen, daar dit bij de eerste vrij licht-, bij de tweede meer oranjegeel van kleur is. Als men de in massa uitgeworpen sporen met een mesje bijeenschraapt, zal men verwonderd zijn over de dikke poeder- massa, die één enkel vruchtlichaam in staat is te produceeren. De exacte kleursbepaling kan ook slechts op deze wijze geschieden. De Engelsche mycoloog *Pearson* heeft een heele apotheek van aldus vervaardigde poeders, als vergelijkingsmateriaal, bijeengebracht.

Het hoogtepunt van het *Russulafestijn* vormde een bosch, of liever een aaneenschakeling van boschcomplexen, tusschen Denekamp en De Lutte. Daar prijkte in rijke overvloed een, door de vochtigheid van het seizoen, zeer kleverige soort, met bronsolijven hoedschijf, uitvloeiend in rose en lila tinten naar de randen. Pas na bij het plukken nauwlettend te hebben acht geslagen op allerlei kleurovergangen en vele tientallen exemplaren seriegewijs op de tafel te hebben uitgespreid, begon het vermoeden bij me post te vatten met een bijzondere kleurvariëteit van *R. amethystina* Quél. = *R. Turci* Bres., de Jodoformtäubling van de Duitschers, te maken te hebben. Microscopisch pleitte daar niets tegen, terwijl bovendien de zeldzame en meer typisch gekleurde violette exemplaren, zoowel als de overgangsvormen en de meer olijf-bronsgekleurde vruchtlichamen, in hoedhuidstructuur (onderzocht in sulfovanilline en kleurstofoplossingen), sporengrootte, -bestekeling en ook in- kleur, benevens in cystidenvorm, -verspreiding en -aantal, geenerlei verschillen vertoonden. Een jodoformgeur heb ik echter niet kunnen waarnemen, niet omdat deze ontbrak, doch blijkbaar omdat mijn reukvermogen me ten dezen opzichte parten speelde.

Mijn zootje, die een zeer scherpe neus bezit, merkte onmiddellijk op, dat de paddestoel naar „verband” rook. Hij was zelfs blindelings in staat deze *Russula* naar de reuk (speciaal van de steelbasis) van geslachtsgenooten te onderscheiden. Met dat al had het onderzoek dezer ééne soort me een geheelen regenachtigen dag beziggehouden, maar ik had dan ook de overtuiging me niet door de natuur te hebben laten foppen. En dat geeft groter voldoening dan de gemakkelijke determinatie van een aantal zeldzaamheden.

Ook de echte *R. integra*, die ik voorheen nauwelijks in Nederland durfde verwachten, had haar woning in dit bosch opgeslagen. De Heer Middelhoek liet me nog een aquarel zien (of toonde de Heer Sambeek me die in het museum te Enschede ?) zeer waarschijnlijk naar dezelfde soort vervaardigd, die hij tusschen Enschede en Glanerbrug aantrof. Ook de groene *Russula*'s waren er rijkelijk vertegenwoordigd. Behalve de gemakkelijk kenbare *R. virescens*, stonden *R. cyanoxantha* in zuivergroene uitvoering en *R. aeruginea* er broederlijk doorengemengd. Het ijzersulfaatkristal benevens de smaak brachten bij deze laatste twee natuurlijk dadelijk uitkomst. Niettemin trof ik een volkomen onscherp exemplaar aan met een positieve ijzersulfaatreactie. Daar scheen iets niet te kloppen; zou dit inderdaad een *R. heterophylla* wezen, een soort, die ik binnen onze landsgrenzen niet gehoopt had te ontmoeten ? En werkelijk, het was *R. heterophylla*, want het sporenstof bleek volkomen wit te zijn en de afmetingen dezer sporen waren opvallend klein. Al zoekend hadden we het berken-dennenbosch verlaten en bereikten al spoedig over vette kleiwegen de door beukebosschen overdekte glooiingen van het Lutte'sche heuvelland. Bij het volgen van een opwaarts kronkelend slingerpaadje werd mijn oog getroffen door een roode vlek, zich afteekenend tegen het groen van den boschbodem. En zoowaar, daar naast blad van *Primula elatior* en uitloopers van de gele doovenetel, verhieven zich trots een vijftal exemplaren van *R. aurora*, voorposten zonder twijfel van de scharen, die de berghellingen van het Teutoburgerwoud bevolken.

Het spreekt vanzelf, dat kan geen toeval zijn, als zóóvele soorten met overwegend centreuroop verspreidingsgebied, op een zóó klein oppervlak, elkaar de hand reiken. Want die *Russula*'s zijn echte specialisten, gebonden aan een eng omschreven samenstel van oecologische voorwaarden. Uit deze zelfde heuvelrug werd vroeger de tertiaire klei gegraven, en het zal ook wel de aanwezigheid van deze bodemsoort zijn, die aan de mycoflora van dit circumscrip gebied een zoo bijzonder karakter verleent.

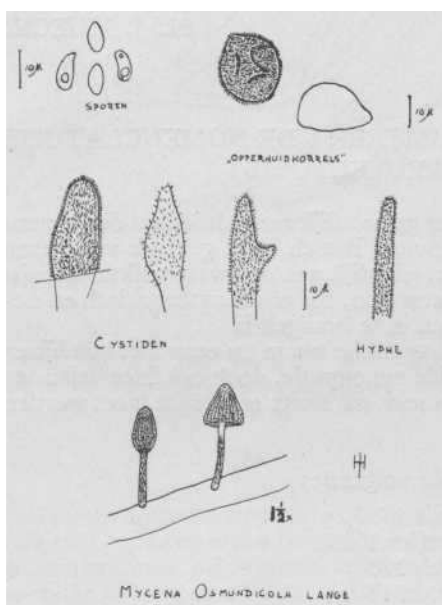
Veel is om Denekamp te beleven. Vochtig bosch van allerlei aard is er te vinden. Rijkelijk vertegenwoordigd zijn de natte elzeboschjes, verzamelplaatsen van tal van kleine en zeldzame soorten, die we buiten het alnetum nergens zullen aantreffen. Een eigen mycoflora bezitten ook de 's zomers uitdrogende poelen in het achtergedeelte van het Borch-bosch, de Dinkeloevers en de vennen. En als het seizoen den naar zwammen speurende vakantie-jager niet toelacht, is daar „Natura Docet”, waar meester Bernink, gedreven door een groote liefde en bewondering voor Natuur en Schepping, van vroeg tot laat zijn bezoekers rondleidt met een enthousiasme, dat door de tientallen jaren niet geluwd, doch verdiept is en verrijkt.

H. S. C. HUIJSMAN.

MYCENA OSMUNDICOLA LANGE

De kweekkassen van botanische tuinen kunnen soms aardige vondsten op mycologisch gebied opleveren. Ze hebben bovendien het voordeel, dat ze het hele jaar door een paddestoelenoogst geven, alleen moeten zorgen op goede voet te staan met den tuinman, want die ziet die paddestoelen uiteraard niet graag in z'n zorgvuldig onderhouden

kweekbedden. Die zorgzaamheid heeft me wel eens wat hoofdbrekens gekost. In Maart van dit jaar vond ik op varenwortels, die als kweekbed voor Orchideeën werden gebruikt, in de kas van de Hortus in Utrecht een klein wit paddestoeltje. Door een groot aantal witte korrels had het een ruige gedaante, het hoedje was nog door fijne draden met de steel verbonden. Het had wel iets weg van een miniatuur Coprinus comatus.

Bij microscopisch onderzoek kwamen typisch gestekelde hyphen aan den dag, terwijl ook die „opperhuidkorrels” gestekeld bleken te zijn.

Van sporen was echter niets te ontdekken. Uit de andere kenmerken bleek, dat het wel zoiets als Mycena, Galera, of Psathyrella zou zijn. Om de sporen

te zien te krijgen wachtte ik een paar dagen in de hoop, dat ze dan wel volgroeid zouden zijn, in welke hoop ik echter tweemaal teleurgesteld werd. Daar er een groot aantal van die hele kleine dingetjes stond, begon ik argwaan te krijgen en vroeg den tuinman ernaar. De oplossing was nu gauw gevonden. 's Ochtends werden de grootste paddestoeltjes geplukt, alleen de allerkleinste bleven zitten; als ik dan 's middags kwam, waren die natuurlijk nog niet volgroeid. Enfin, ik had nu spoedig volwassen materiaal, dat witsporig bleek te zijn, dus Mycena!

Met behulp van de tabel van Oort leek het toen gemakkelijk tot de soort te komen. Inderdaad voerde deze heel vlot naar *M. tenerrima* Berk. De beschrijving echter klopte niet volkomen, daar *M. tenerrima* met een schijfje op het substraat moest vastzitten, wat niet het geval was. Daarentegen was de opmerking, dat ze door de korreltjes op de hoed van alle soorten gemakkelijk te onderscheiden is, weer hiermee in tegenspraak. Ook de afbeelding in Cooke toonde duidelijk een hecht-schijfje, wat er beslist niet was. Tenslotte werd Lange er bijgehaald. Deze bracht de oplossing.

Hij gaf aan, dat een nauw verwante soort van *M. tenerrima* op *Osmundawortels*, waarop orchideeën gekweekt werden, in Denemarken

in een kweekkas gevonden was. Deze soort had geen hechtschijfje en was door hem als *Mycena osmundicola* Lange benoemd. De wortels, waar mijn paddestoeltjes op groeiden, bleken inderdaad van *Osmunda* (de koningsvaren) afkomstig te zijn. Dat kon dus niet mooier kloppen! In de lijsten van de *Myc.* Ver. vond ik hem niet vermeld, dus mogen we aannemen, dat het een nieuwe soort voor Nederland is. Van deze vondst werd materiaal aan den conservator opgestuurd.

Rotterdam.

H. J. HUECK.

EENIGE OPMERKINGEN OMTRENT DE NOMENCLATUUR VAN DE REUZENBOVIST

De Reuzenbovist wordt bij ons gewoonlijk aangeduid met den wetenschappelijksten naam *Bovista gigantea* Batsch. Het gebruik van dezen naam is begrijpelijk, daar hij het uiterlijk van de zwam volkomen juist weergeeft, maar velen zullen niet weten, dat er uit systematisch en nomenclatorisch oogpunt veel tegen in te brengen is.

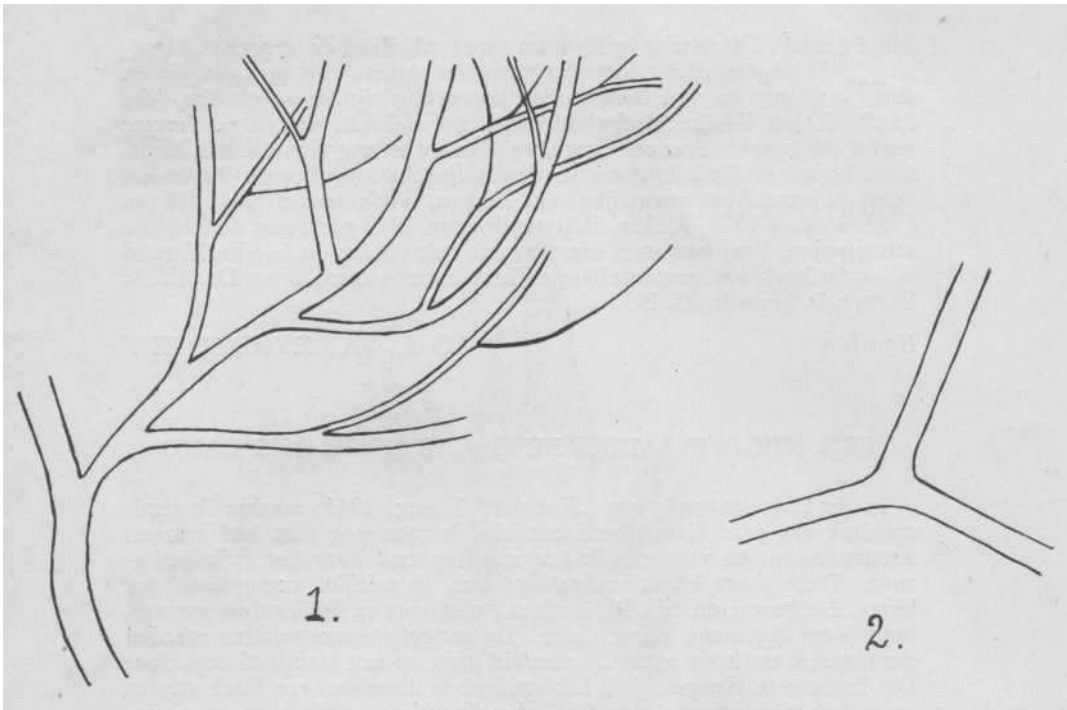
Men zou denken, dat een zoo typische zwam nu eens niet zou lijden aan het euvel van een uitgebreide synonymie, doch ook hier belanden wij in een heele reeks namen, waaruit ten slotte een keuze moet worden gedaan.

De oudste benamingen zijn de volgende:

Lycoperdon Bovista Linnaeus 1753,
Lycoperdon maximum Schaeffer 1763,
Lycoperdon giganteum Batsch 1786,
Lycoperdon giganteum Persoon 1801.

De verschillende latere auteurs hebben nu voor de genus-benaming hun keus gemaakt uit de volgende namen: *Lycoperdon*, *Bovista*, *Globaria* en *Calvatia*, waarbij ik enkele andere namen van minder belang (*Langermannia* Rostk., *Lasio-sphaera* Reichardt, *Eriosphaera* Reichardt) buiten beschouwing laat.

Wat de soortnaam betreft moeten wij besluiten tot *giganteum*, daar de naam van Linnaeus weliswaar de oudste in jaren is, doch bij de Gasteromyceten Persoon 1801 (*Syn. Fung.*) als basis genomen wordt. De opname in het genus *Bovista* in plaats van *Lycoperdon* kan worden verdedigd, omdat de soorten van eerstgenoemd genus geen sterile basis hebben en die van het laatstgenoemde wél. Zeer sterk hiertegen spreekt echter het feit, dat de microscopische kenmerken volkomen verschillend zijn. De echte *Bovista*-soorten (zoals *B. plumbea* en *nigrescens*) hebben een sterk vertakt capillitium, dat bestaat uit een dikke hoofdstam met steeds dunner wordende takken (zie afb. 1). Bij *Lycoperdon* en onze Reuzenbovist zijn alle capillitium-draden gelijk van dikte (zie afb. 2).

Daar nu de zwam wegens het ontbreken van een onvruchtbaar onderstuk niet bij *Lycoperdon* behoorde en op grond van de microscopische kenmerken niet bij *Bovista*, hebben sommige auteurs haar ondergebracht in het genus *Globaria*, dat echter veelal niet wordt erkend. Vermoedelijk is het het meest juist de soort onder te brengen in het geslacht *Lycoperdon* s. lat. Dit genus wordt weer onderscheiden in *Lycoperdon* s.str. en *Calvatia* (Fr. p.p.) Morg. 1890.

Lycoperdon s.str. omvat de soorten, die de sporen door een gaatje in het peridium laten ontsnappen, waarbij de peridiumwand verder geheel behouden blijft. Hiertoe behoren o.a. *L. pyriforme* en *L. gemmatum* (*perlatum*). *Calvatia* heeft vruchtlichamen, waarbij het bovenste gedeelte van het peridium afbrokkelt en ten slotte alleen het sterile gedeelte der zwam overblijft, zooals wij dit kennen van de Ruitjesbovist, *Lycoperdon* (*Calvatia*) *caelatum*.

Onze Reuzenbovist vertoont hetzelfde kenmerk en mede op grond van de microscopische details lijkt mij de meest juiste naam: *Calvatia gigantea* (Persoon).

Ik wil hierbij niet onvermeld laten, dat volgens sommiger opvatting de splitsing van *Lycoperdon* s.lat. in *Lycoperdon* s.str. en *Calvatia* niet houdbaar is, omdat tusschen het met een gaatje openen en het afbrokkelen van het peridium overgangen schijnen voor te komen.

Tot slot moge hier nog een opmerking volgen omtrent de uitspraak van het woord „*giganteum*”. Vele boeken, o.a. Cool & Van der Lek, ook vele oudere plantenflora's, geven den klemtoon op de „a”, dus

„*giganteum*”. Dit is niet juist; men moet schrijven en zeggen: „*giganteum*”. In tegenstelling met de meeste woorden, die op „*eus, ea en eum*” eindigen en van Latijnschen oorsprong zijn, is „*gigantéus, -éa*”, uit het Grieksch afgeleid. In het Grieksche woord *gigánteios* vormt de tweeklank *ei* een lange, voorlaatste lettergreep, die den klemtoon krijgt welke klemtoon in de Latijnsche transcriptie behouden moet blijven. Men vergelijkte o.a. Ricken, Vademecum No. 485 en 1455 uitgave 1920. Ricken, Blätterpilze van 1915 geeft nog de foutieve schrijfwijze. Veel kan men hieromtrent ook vinden in het Verklarend Woordenboek van wetenschappelijke plantennamen, door Dr. C. A. Backer, P. Noordhoff, 1936.

Haarlem

G. L. VAN EYNDHOVEN.

EEN NIEUWE LABOULBENIACAE VOOR ONS LAND

In de 12de jaargang van „Fungus” 1 Aug. 1941, maakte ik reeds melding van deze Laboulbeniaceae, die ik toen nog niet had kunnen determineren, en waarvan ik materiaal opzond naar het Rijksherbarium. Deze soort komt veelvuldig voor, in talrijke exemplaren per kever. De gastheren zijn *Philonthus fimetarius* en *Philonthus varians*, beide zeer algemene kortschilden. De aangetaste exemplaren werden gevangen in een hoop rottend, gemaaid gras, op een komposthoop, door Dr. Boelens te Hengelo. We hebben hier te doen met een *Rachomyces spec.*, behorende tot de orde der Laboulbeniaceae. Ook in groteren getale is deze soort niet opvallend. De overheersende kleur is donkerbruin, en daar de kevers behaard zijn in ongeveer dezelfde tint, wordt men er macroscopisch niets van gewaar. In rijpe toestand, onder de binoculaire microscoop gezien, vallen de heldergele peritheciën op, die men dan vooral zijdelings van het keverlichaam, gemakkelijk waarneemt. Jongere exemplaren, nog zonder peritheciën, zijn zelfs bij sterkere vergroting nog moeilijk te zien. Het receptaculum (de onderste cel) draagt een tweerijig cellichaam. Daarvan draagt één rij zijdelings het perithecium, de andere rij draagt een reeks van aanhangsels, appendices.

Dit is vooral goed waar te nemen als men de schimmel van opzij beziet. Op de rugzijde kijkt men tegen de appendices, die dan het overige volkomen bedekken. Onder het dekglas schikken de plantjes zich echter meest zó, dat men ze van opzij ziet. Onder de binoculair gewoonlijk op de rug, zodat ze dan veel minder opvallen.

De twee rijen cellen zijn zeer lichtbruin, de appendices donkerbruin, het perithecium heldergeel, wat de plant zeer fraai maakt om te zien. De bovenste appendices zijn gesepteerd. Ze staan schijnbaar in een krans om het perithecium, omdat ze doorlopen tot aan de bovenste cellen. Antheridien heb ik niet kunnen vinden. Ze moeten bij verscheidene soorten van *Rachomyces* tussen de appendices staan.

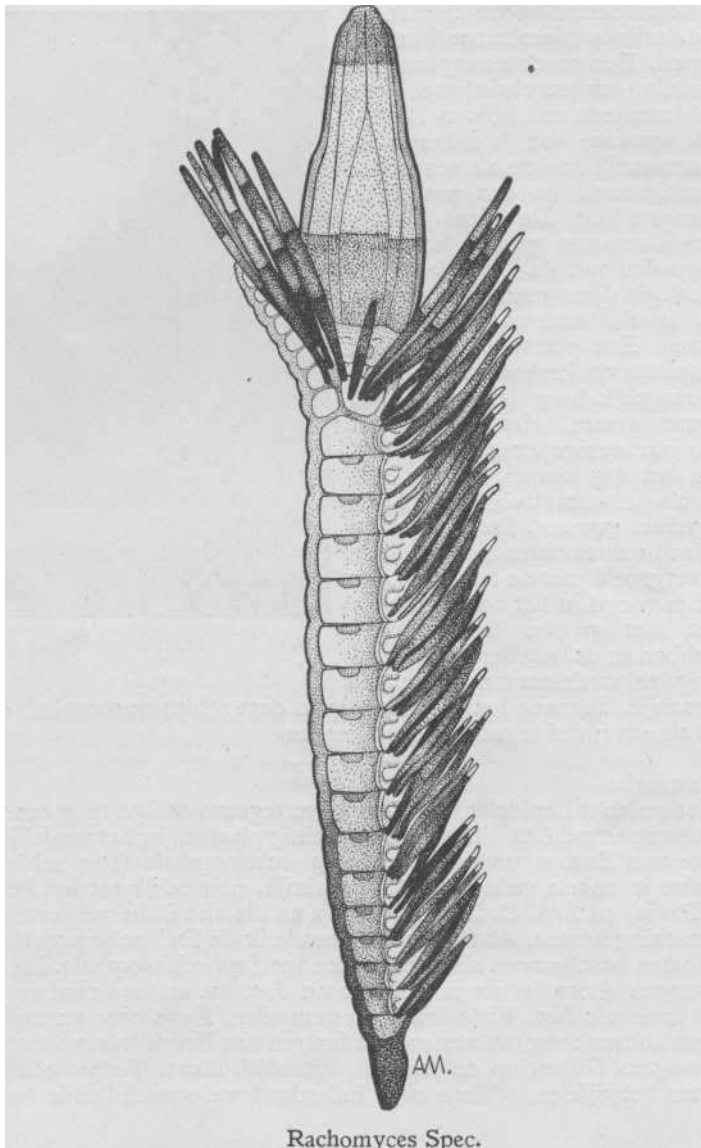
Waarschijnlijk is boven beschreven soort te identificeren met *Rachomyces velatus* Thaxter. De grootte van uitgegroeide exemplaren is $\pm 0,5$ mm.

De voet breekt gemakkelijk af en blijft dan in het keverlichaam achter. Ik geef bovenstaande voorlopige beschrijving, met de bedoeling belangstellenden op deze groep attent te maken.

Zomer '41 vond Dr. Boelens nog enige andere soorten (helaas verloren gegaan), zodat het vermoeden gewettigd is, dat onze Flora zeker op dit gebied nog belangrijke dingen op kan leveren.

Enschede.

A. MIDDELHOEK.

ZIJN DE WONDEREN DE WERELD AL UIT?

Neen, dat zijn ze niet! Mijn Belgische vriend Imler vertelde eens, dat twee honderd jaar geleden *Amanita caesarea* in zijn land zou zijn gevonden; en wie zou ooit een pure Italiaan als *Polyporus tuberaster* in onze nederige bodem hebben verwacht? En ziedaar, om de waardige trits vol te maken, kwam gisteren Mej. de Lint, trillend van emotie (overdrijf ik soms?), een groote blanke paddestoel voor zich uithoudend, mijn studeerkamer binnestappen. Een prachtexemplaar van *Lepidella echinocephala* met een hoeddoorsnede van bijkans 12 cm! In de garden van 't inheemsche zwammenrijk zoiets als een eerste Mauritiussiegel op een postzegel-tentoonstelling. De Heer Caron, wiens naam met gouden letters in de annalen van de Nederlandsche Mycologie dient geschreven te worden, is de aanbrenger van dit schoons. Een plantentuin te Delft is de plaats van herkomst. Zoo spoedig mogelijk hoop ik er een kijkje te gaan nemen. Het schijnt, dat ieder jaar eenige exemplaren daar voor den dag komen, die op zijn best als *Amanita strobiliformis* zijn aangeduid geweest. De wratten op de hoed echter zitten niet los, doch zijn vergroeid met de onderlaag, de steel is vooral in het ondergedeelte bezet met groote, teruggebogen schubben en de lamellen zijn roomachtig geel van kleur met een groene weerschijs. Ik meen het voorkomen van deze zeldzame soort in Nederland als adventief te moeten beschouwen.

foto Caron

Naschrift:

Het geslacht *Lepidella* is in Europa vertegenwoordigd door een viertal soorten en wel *Lep. Vittadinii* (op weinig plaatsen in het zuidelijk gedeelte van Europa voorkomend), *Lep. echinocephala* (zeer zeldzaam, behalve in enkele gedeelten van Frankrijk, noordelijk tot het bekken van Parijs) en *Lep. Codinae*, *L. Beillei* en *Boudieri*, die verder niet in aanmerking komen. Aanvankelijk meende ik de Delftsche exemplaren te moeten beschouwen als te behooren tot *Lep. echinocephala*. De later ontvangen photo der jonge exemplaren doet me er toe besluiten deze toch liever als *Lep. Vittadinii* te bestempelen. Deze twee exemplaren komen ook prachtig overeen met de figuren van *Krombholz*, voor zoover die volgens *Gilbert* op de echte *L. Vittadinii* slaan. Toch meen ik te moeten betwijfelen, of deze twee inderdaad wel verschillende soorten

zijn. In een nog niet afgesloten onderzoek vermoedt *Gilbert* dit weliswaar, mede in verband met enkele gevonden verschilpunten op microscopisch gebied. Bij een vluchtige en voorloopig genomen steekproef, schijnen onze exemplaren zich echter intermediair te verhouden. Mogelijk kom ik hier dan later nog wel eens op terug.

Den Haag.

H. S. C. HUIJSMAN.

MYCOLOGISCHE DISSERTATIE

Op Woensdag den 28sten Jan. '42 werd de doctorsbul uitgereikt aan den Heer Jan Grosjean te Amsterdam op een academisch proefschrift op mycologisch gebied, getiteld: „*Het parasitaire karakter van eenige Polyporaceëen*” en op stellingen.

Tot dusver werd in 't algemeen aangenomen, dat Polyporaceëen bij levende boomen alleen in oude stammen houtrotting konden veroorzaken. De schrijver heeft zoowel door proeven op levende boomen als door proeven op afgesneden takken het bewijs geleverd, dat het hout der drie- of vijfjarige takken door verschillende Pol.^{en} tot rotting te brengen is.

Het proefschrift is in onze Bibliotheek opgenomen.

Het zij voldoende, dat belangstellenden daarheen worden verwezen.

Den Heer Dr. Grosjean onze gelukwensen!

Bij de stellingen trof mij eene in het bijzonder t.w. „Met het oog op mykorrhiza-problemen is eene nauwkeurige inventarisatie onzer bosschen zéér gewenscht.” Zéér zeker!

Naar aanleiding van den inhoud der dissertatie zij het mij vergund hier eene persoonlijke waarneming te vermelden. In de Staatsbosschen van Bergen (N.H.) heb ik eens op bebladerde, dunne takken van jonge, fleurige espen (*Populus tremulus*) flinke exemplaren aangetroffen van de fraaie en zeldzame gaatjeszwam *Polyporus vulpinus* Fr.

SCHWEERS.

OVER DE VOEDINGSWAARDEN VAN PADDESTOELEN

Onder deze titel komt een artikel voor in het tijdschrift „Voeding” van 15 Aug. 1941, geschreven door Dr. E. G. van 't Hoog en M. P. J. van der Rijst, waaraan ik de volgende tabel ontleen:

	paddenstoelen		vleesch	erwten en boonen gemidd.	blad groente gemidd.	wortel en knolgewassen gemiddeld
	vers %	gedroogd %				
eiwit	1,5-3,5	20	20	21	2,5	1,5
vet	0,2-0,4	1,6-3,9	13	1,5	0,35	0,2
	2 - 5	30-40	---	47	4	6
koolhydraten	0,7	6-8	---	---	---	---
mineralen	0,7	6-8	---	---	---	---
vitamine A	hanekam +	---	---	---	1600	0, uitgezond.
vitamine B ¹	50-150 γ	---	100	---	40	wortelen
vitamine C	2-7,6 mg	---	2	300	21	35
vitamine D	21-83 I.E.	---	---	2	---	14

Verse paddestoelen bestaan voor 90% uit water. Het is natuurlijk niet uitgesloten, dat er nog vitamines in de paddestoelen voorkomen, die nog niet zijn ontdekt en grote waarde hebben voor de voeding. De schrijvers wijzen in dit verband op de symbiose, die tussen sommige zwammen en bomen bestaat en op het feit, dat tal van lagere zwammen (bacteriën, gistsoorten) rechtstreeks een dergelijke symbiotische betekenis hebben voor dieren en ook voor de mens in het darmkanaal. Maar zoals het nu staat, is de voedingswaarde niet zeer groot, hoe smakelijk paddestoelengerechten ook mogen zijn. De paddestoelen zijn bovendien niet licht verteerbaar.

Amsterdam.

J. P. S. SMIT.

MYCOLOGISCHE LESSEN

Ik ben blij, dat de heer van der Laan het eens opneemt voor ons, de „krukken”. En dan vooral de „krukken”, die geen „keien” in hun buurt hebben.

Ik stel mij voor, dat het met vele leden van onze vereeniging gaat als met mij; ze stellen veel belang in mycologische vraagstukken, maar zijn bijna geheel op zichzelf aangewezen, omdat ze geïsoleerd wonen of, als ze al niet geïsoleerd wonen, laten verschillende omstandigheden niet toe, dat ze veel excursies bijwonen, noch dat ze veel tentoonstellingen bezoeken.

Ik zou mij dan ook zeer verheugen, als er vanwege de vereeniging iets zou worden gedaan voor beginners op het glibberige pad der mycologie. Men behoeft zich niet alleen te bepalen bij de terminologie, er is nog wel meer. Ik stel mij echter voor, dat het bestuur dat wel zal kunnen. uitknobbelen. Maar dan niet te lang praten maar vooral doen.

St. Pancras.

VAN HERWIJNEN.

WAARNEMINGEN

30. Vrijdag 5 Juni ging ik naar Meer en Bosch om te kijken of er al iets van fungi te bespeuren was en vond behalve vele *Pholiota praecox*, ook een oude boomstronk met *Coprinus micaceus*, in flinke toefen, en daarnaast een mooi fluweelige, donkerbruine rozespoor, *Pluteus nanus*. De daaropvolgende Zondag ging ik er weer heen ('t is één van de weinige terreinen, waar men in den omtrek van Den Haag nog toegang heeft) en vond op denzelfden boomstronk een mooier uitgegroeid exemplaar van *Pluteus nanus* en ook, op een vroeger zeer vruchtbaar Cantharellenplekje (dat helaas door slootvuil voor de eikeboompjes cantharelloos geworden is) een prachtexemplaar van *Helvella lacunosa*, en verder nog *Bovista nigricans* en een paar mooie jonge *Lycopordon caelatatum*, die met smaak 's middags werden verorberd.

Den Haag.

SUZE DE LINT.

31. Naar aanleiding van het artikel van den heer van der Lek in het April-nummer van *Fungus*, vermeld ik hierbij eenzelfde waarneming van een op hout groeiende *Paxillus involutus* (Krulzoom). Het was in October 1941, dat tijdens een excursie op het landgoed de Raaphorst bij Wassenaar in een perceeltje naaldhout reeds van verre mijn aan-

dacht werd getrokken door een paddestoel, die eenzaam boven op een boomstammetje was gezeten, dat enkele decimeters boven den grond was afgebroken. Naderbij gekomen, bleek het een volkomen gaaf en goed ontwikkeld exemplaar van *Paxillus involutus* te zijn, die, evenals het in Fungus afgebeelde exemplaar, uit het hart van den boomstomp te voorschijn was gekomen. Ofschoon de Krulzoom op Raaphorst zeer talrijk was vertegenwoordigd, heb ik geen andere exemplaren meer op hout groeiend aangetroffen.

Den Haag.

J. A. WEVERLING.

BESTUURSMEEDEDELINGEN

1. *De secretaresse maakt nogmaals attent* op de smaakvolle briefkaarten met afbeeldingen uit het vlugschrift „Eetbare paddenstoelen”, die bij haar zijn te bestellen. Een mapje, waarin de 4 kaarten met op elk één van die afbeeldingen, wordt onmiddellijk toegezonden na ontvangst van 20 cent op haar postgiro 46124. Ieder kan zoveel mapjes bestellen als hij of zij wil, de voorraad is groot genoeg en de prijs 5 cent per briefkaart, is niet hoog.

2. *Het adres van de secretaresse*, Mej. J. P. S. Smit, is van 4 Juli— 20 Aug. van Lenneplaan 6, Amersfoort, tel. 6467.

Aan dit adres is zij wel niet steeds aanwezig, maar daar is haar verblijfplaats bekend.

3. Het is het plan van het bestuur *de algemene vergadering*, waaraan verbonden een *weekendexcursie*, te houden in de omgeving van Lunteren op 25 September. Lunteren is via Amersfoort en Ede niet al te moeilijk te bereiken en de omgeving kan vele zwammen opleveren. Nadere mededelingen zullen nog worden bekend gemaakt. Deelnemers hiervoor worden met het oog op de beschikbare hotelruimte verzocht zich nu reeds op te geven bij den heer T. A. C. Schoevers, Nassauweg 28, Wageningen.

De grote excursie zal half October worden gehouden.

4. Mevrouw Huijsman-Stroeve zond ons het volgende schema voor excursies op kleinere schaal.

1. Het land verdelen in de volgende districten; met als centrum die plaatsen, waar de meeste mycologen wonen en de beste vindplaatsen zijn.

a. Noord-Holland, b. Zuid-Holland, c. Utrecht, d. Gelderland, e. Overijsel, f. Nederland onder de grote rivieren, g. Groningen-Friesland-Drente.

2. De leiding bestaat uit b.v. 3 leden (als er zijn: consuls) voor de algemene regeling.

3. De leden zelf berichten op welk tijdstip in hun buurt op een bepaald terrein de beste vondsten te verwachten zijn en nemen in zo'n geval zo mogelijk de leiding voor het terrein op zich.

Vermelding van reismogelijkheid gewenst.

4. De commissieleden doen een keus uit de opgaven of geven zelf een terrein aan.

5. De excursies zijn uitsluitend studietochten en worden daarom niet te lang gemaakt, zodat er tijdens of na de wandeling voldoende gelegenheid is om de vondsten te bespreken. Bijzondere vondsten opzenden naar specialisten.

6. De excursies staan niet onder een speciale leider, er wordt gezamenlijk gezocht en gedetermineerd. Wel is 't gewenst, dat er steeds een van de commissieleden meegaat.

7. Ieder district stuurt convocaties alleen aan de districtsleden. Willen leden excursies van andere districten meemaken, dan vragen ze voor dat seizoen opgave der excursies van zo'n district.

De secretaresse der vereniging krijgt convocaties van alle districten. Wat betreft de keuze van de districten stelt het bestuur voor deze misschien liever te kiezen als volgt:

1. Nederland ten noorden van de Overijsselse Vecht.
2. Nederland tussen Overijsselse Vecht, IJsel en Rijn.
3. Nederland tussen IJsel, Rijn-Lek, Merwedekanaal en IJselmeer.
4. Noord-Holland ten westen van het Merwedekanaal.
5. Zuid-Holland.
6. Nederland ten zuiden van de grote rivieren.

Het bestuur verzoekt de leden deze voorstellen, die op de algemene vergadering zullen worden besproken, nu reeds te willen overdenken. Zij, die zich beschikbaar willen stellen voor de districtsleiding, worden verzocht dit op te geven aan de secretaresse, de Lairesestr. 40², Amsterdam (Z.).

Voor districtsleider behoeft men geen groot mycoloog te zijn, terreinkennis en organisatievermogen zijn niet te verwaarlozen kwaliteiten. Het bestuur ziet hierin ook een taak voor de consuls, die tot nu toe niet overbelast waren met verenigingswerk.

5. Aan de leden is gratis toegezonden de adreslijst van Nederlandse biologen. Het bestuur hoopt, dat deze handige, keurig en overzichtelijk uitgevoerde lijst voor velen een aangenaam bezit zal zijn. Mocht iemand ze niet hebben ontvangen, dan heeft de secretaresse hiervan graag even bericht, evenals van eventuele fouten in naam en adres.

VERZOEK VAN DEN PENNINGMEESTER

1. *De penningmeester maakt de leden erop attent*, dat het vereenigingsjaar 1942/43 loopt van 1 Juli 1942 tot 30 Juni 1943.

Hij verzoekt daarom de contributie (f 5,—; student- en huisgenootleden f2,50, beide verhoogd met 5 cts ter bestrijding van de portokosten voor toezending der lidmaatschapskaarten), zoo spoedig mogelijk na 1 Juli 1942 te storten op de postrekening van den Penningmeester der N.M.V., No. 90902 (zonder vermelding van den naam!), of per postwissel op naam van G. L. van Eindhoven, Eindhovenstraat 36, Haarlem.

Het ligt in de bedoeling de postkwitanties op 1 October 1942 af te geven. Door vóór dien datum te gireeren kan men zich 20 cts. aan inningskosten besparen.

NIEUWE LEDEN

Mevr. E. Cieremans-Benthem, Hanenburgerlaan 40, Den Haag.

C. W. Dorias, Verlengde Schoolweg 63, Soesterberg.
G. B. Hinterding Jr., Zestienhovensche Kade 31, Overschie.
Dr. P. H. v. d. Hoog, Laan van Meerdervoort 861, Den Haag.
G. B. O. Kuyk, van Heemstralaan C 287b, Hattem.
H. Veldkamp, van Dortstraat 90, Haarlem.

ADRESWIJZIGINGEN

J. Daams naar Floralaan 168bov., Eindhoven.
T. O. van Kregten naar De Genestetlaan 275, Scheveningen.
H. E. van Leyden naar Barentszstr. 25, Den Haag.
Mevr. J. L. Walther naar Kon. Emmalaan 12, Bussum.

AANBIEDING¹⁾

Dr. P. J. van Breemen, De Bruynestr. 52, Den Haag, heeft in zijn bezit van Fungus de volgende nummers:

- 1e aankondigingsnummer.
- 2e aankondigingsnummer.
- 1e jaargang nr. 1—6.
- 2e jaargang nr. 1—6.
- 3e jaargang nr. 1—6.
- 4e jaargang nr. 1—6 (van het dubbele nr. 5/6 2 exemplaren).

Hij stelt deze ter beschikking van leden van de Vereniging. Kosten van verzending voor rekening van de gegadigden.

OPROEP

Gaarne zal ik van de leden nog zendingen ontvangen van *Discomyceten* (Schijfjeszwammen, Bekerzwammen etc.) op het substraat s.v.p. v. Oldenbarneveltstr. 40, Nijmegen. SCHWEERS

VAN DEN REDACTEUR

Door gebrek aan copy op de sluitingsdag van de inzendingsstermijn en de noodzakelijkheid daarna nog naar vele zijden om bijdragen te moeten verzoeken, is het verschijnen van dit nummer zeer vertraagd en moet dit het laatste van de lopende jaargang zijn. Het kon echter als combinatie van 2 nummers gelukkig wat lijviger worden dan gewoonlijk. Gezien de wenselijkheid, het eerstvolgende nummer vóór 15 September a.s. het licht te doen zien in verband met de aan het eind van die maand vastgestelde algemene vergadering te Lunteren, moet ik spoedig de beschikking over bijdragen daarvoor hebben!

Aangezien ik juist op dit ogenblik mijn 10-jarig jubileum als redacteur van dit tijdschrift vier, hoop ik, dat men mij nu eens met een rijke oogst zal verrassen, wat een waardig geschenk zou zijn. Maar ik moet een en ander **beslist vóór 15 Augustus** a.s. in mijn bezit hebben!

Denkt U vooral aan mijn nieuwe adres, Bergerweg 143, Alkmaar?

DE VEIJE

¹⁾ Tijdens het afdrukken bericht ontvangen, dat van deze aanbieding reeds gebruik is gemaakt.

INHOUD

Het bosch van Oosterhout, de woonplaats van <i>Volvaria Loveiana</i> e.a. door A. C. S. Schweers	41
Twee <i>Inocybe</i> 's, door A. F. M. Reijnders	44
Herinneringen aan enkele vacantiedagen te Denekamp door- gebracht, door H. S. C. Huijsman	46
<i>Mycena Osmundicola</i> Lange, door H. J. Hueck	49
Eenige opmerkingen omtrent de nomenclatuur van de Reuzenbovist, door G. L. van Eyndhoven	50
Een nieuwe <i>Laboulbeniaceae</i> voor ons land, door A. Middelhoek	52
Zijn de wonderen de wereld al uit?, door H. S. C. Huijsman	54
Mycologische Dissertatie, door A. C. S. Schweers	55
Over de voedingswaarde van Paddestoelen, door J. P. S. Smit	55
Mycologische Lessen, door Van Herwijnen	56
Waarnemingen	56
Bestuursmededelingen	57
1. Briefkaarten „Eetbare Paddenstoelen“	57
2. Adres Secretaresse	57
3. Algemene Vergadering en Excursie	57
4. Schema voor Excursies	57
5. Adreslijst Nederl. Biologen	58
Verzoek van den Penningmeester	58
Nieuwe leden en adreswijzigingen	58
Aanbieding	59
Oproep	59
Van den Redacteur	59